

движимъ, и то наждето бѣше възможно да се провираме презъ гжсталака, като не знаехме, дали нѣма да увиснемъ надъ нѣкоя пропастъ. Ние, съ една дума, се забъркахме безъ цель. . . движихме се, за да не останемъ на едно мѣсто. Нѣма да скрия да кажа, че ни завладѣ тежка загриженостъ предъ сериозната опасностъ. Какъ ще излѣземъ оттукъ? Отъ време на време азъ давахъ куражъ на „дружината“, като се шегувахъ:

Саржболъ (жълто езеро)

„Спокойни бждете, момчета, и вѣрвайте въ добрия изходъ, защото тукъ вече сме подъ закрилата на великия св. Иванъ Рилски“.

Това положение трая повече отъ часъ, следъ което клекътъ почна да орѣднява. Ние вече почнахме да стѣпваме помалко на земята. Още нѣколко минути навлѣзохме въ рѣдка висока борова гора, която ни даде възможностъ да видимъ, по какви още скалисти стени има да слизаеме. Ние не вѣрвимъ, а пълзимъ — тъй е стрѣмно-